

Дело C-147/19

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

20 февруари 2019 г.

Запитваща юрисдикция:

Tribunal Supremo (Испания)

Дата на акта за преюдициално запитване:

13 февруари 2019 г.

Жалбоподател:

Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación, S.A.

Ответници:

Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI)

Artistas e Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE)

[...]

TRIBUNAL SUPREMO (Върховен съд, Испания)

[...]

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

[...]

ФАКТИ

ПЪРВО. Главното производство [...]

1. Сдружението Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (наричано по-нататък AGEDI) и дружеството Artistas Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (наричано по-нататък AIE) са организации за управление на права върху интелектуална собственост. AGEDI управлява правата върху интелектуална собственост на [ориг. 2] продуцентите на

звукозаписи. AIE управлява правата върху интелектуална собственост на артистите изпълнители.

2. На 29 юли 2010 г. двете организации предявяват иск срещу дружеството Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación, S.A. (наричано по-нататък „Atresmedia“), което е собственик на няколко телевизии. В исковата си молба AGEDI и AIE искат Atresmedia да бъде осъдено да им заплати обезщетение в размер на 17 093 260 EUR заради публичното съобщаване на публикувани с търговска цел звукозаписи (или възпроизвеждания на такива звукозаписи), осъществено между 1 юни 2003 г. и 31 декември 2009 г. посредством управляваните от Atresmedia телевизионни канали, както и заради възпроизвеждането на звукозаписи без разрешение, осъществено за целите на посоченото публично съобщаване.

3. Juzgado Mercantil [...] de Madrid (Търговски съд Мадрид, Испания) се произнася с решение, в което приема, че не следва да се присъжда обезщетение за публичното съобщаване на звукозаписи, включени или „синхронизирани“ в аудиовизуални произведения (филми, телевизионни сериали и реклами), нито за тяхното инструментално възпроизвеждане. Този съд мотивира решението си по следния начин:

„Синхронизирането на вече съществуващ звукозапис в аудиовизуално произведение посредством съответния платен лиценз неизбежно води до появата на производно произведение, което е напълно ново и автономно. След като става въпрос за самостоятелно произведение спрямо включения в него звукозапис [...], поради неговото публично съобщаване и инструментално възпроизвеждане не могат да продължават да възникват права на възнаграждение в полза на продуцентите на звукозаписа и на артистите изпълнители, защото тези права се изчерпват със заплащането на възнаграждение за синхронизирането и с преобразуването на музикалното произведение и съответния носител в музикално произведение“.

Juzgado Mercantil (Търговски съд) осъжда Atresmedia да изплати обезщетение по останалите искания на AGEDI и AIE.

4. AGEDI и AIE обжалват решението на Juzgado Mercantil (Търговски съд), като искат Atresmedia да бъде осъдено също да заплати обезщетение за публичното съобщаване на звукозаписи, които са били включени или „синхронизирани“ в аудиовизуалните произведения, съобщени публично по телевизионните канали на Atresmedia. [ориг. 3]

[...] Audiencia Provincial de Madrid (Окръжен съд Мадрид, Испания) уважава жалбата и приема следното:

„Звукозаписът впрочем не е произведение. Звукозаписът е само носител, съдържащ запис на конкретен начин на изпълнение, осъществен в даден момент от определен артист, на последователността от звуци, представляваща самото произведение. С други думи, произведението е

творческият и оригинален замисъл на последователността от звуци, а звукозаписът е обектът, съдържащ определено изпълнение на тази последователност. Следователно, ако звукозаписът не е произведение, не е възможно спрямо него да се извърши каквато и да било операция, включваща елемент на преобразуване в правно-технически смисъл, и съответно не е възможно също така от звукозаписа да възникне производно произведение, именно защото това, върху което се работи в хода на синхронизирането, не може да се определи като произведение в каквото и да е смисъл. Дори синхронизирането на звукозаписа в аудиовизуалното произведение да създава в естетически и творчески план цялостна комбинация, надхвърляща отделните звукови и визуални елементи, и дори това да води до преобразуване на звуковото произведение (обикновено музикално), чието конкретно изпълнение се съдържа в синхронизирания звукозапис, със сигурност свойствата на звуците, записани в звукозаписа, обективно са едни и същи преди и след синхронизирането. Ето защо звуковият запис, съдържащ се в аудиовизуалното произведение след синхронизирането, в качеството му на просто копие на звуците от синхронизирания звукозапис, може да се разглежда само като възпроизвеждане на въпросния звукозапис. Възпроизвеждане, чието публично съобщаване, подобно на съобщаването на самия звукозапис, води до възникване на правото на справедливо възнаграждение, предвидено в член 108, параграф 4 и член 116, параграф 2 от Ley de Propiedad Intelectual (Закон за интелектуалната собственост)“.

По тези съображения Audiencia Provincial (Окръжен съд) отменя решението на първоинстанционния съд и уважава изцяло иска.

ВТОРО. *Касационното обжалване и преюдициалното запитване*

1. Atresmedia подава касационна жалба срещу това съдебно решение [...].
 2. Жалбата засяга изключително въпроса дали с публичното съобщаване на аудиовизуални произведения, осъществявано от Atresmedia по телевизионните му канали, възниква правото на справедливо възнаграждение по член 108, параграф 4 и член 116, параграф 2 [...] от Закона за интелектуалната собственост в полза на музикалните изпълнители и на продуцентите на звукозаписите, възпроизведени (или както още се казва — „синхронизирани“) в такива аудиовизуални произведения. **[ориг. 4]**
 3. [...] Запитващата юрисдикция преценява релевантността на отправянето на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз, поради което решава да изслуша страните в [...] това отношение.
 4. [...]
- [...] [получаване на писмените становища на страните]
5. Страните в главното производство са следните:

1) Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI) и Artistas Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE) — ищци [ответници в касационното производство], [...]

2) Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación, S.A. — ответник [жалбоподател в касационното производство] [...]

ОТ ПРАВНА СТРАНА

ПЪРВО. *Правото на Европейския съюз*

1. Съгласно член 8, параграф 2 от Директива 92/100/ЕИО на Съвета от 19 ноември 1992 година относно правото на отдаване под наем и в заем и относно някои права, сродни на авторското право в областта на интелектуалната собственост (наричана по-нататък „Директива 92/100“):

„Държавите членки са длъжни да предвидят право, чрез което се гарантира, че ползвателят заплаща еднократно справедливо възнаграждение, ако [публикуван с търговска цел] звукозапис[...] или [...] възпроизвеждане на този звукозапис се използва за излъчване по безжичен път или за какъвто и да е вид [публично] съобщаване [...], [както] и [...] [се] гарантира[...], че това възнаграждение се поделя между съответните артисти изпълнители и продуценти на [ориг. 5] звукозаписи. При липса на съгласие между артистите изпълнители и продуцентите на звукозаписи, държавите членки могат да установят условията за поделение на възнаграждението помежду им“.

2. Идентична разпоредба се съдържа в член 8, параграф 2 от Директива 2006/115/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 12 декември 2006 година за правото на отдаване под наем и в заем, както и за някои права, [сродни на] авторското право в областта на интелектуалната собственост (наричана по-нататък „Директива 2006/115“), съгласно чието съображение 1 тя има за цел да кодифицира предходната Директива 92/100 [...] и нейните изменения.

3. С иска се претендира обезщетение заради публичното съобщаване на аудиовизуални произведения, осъществено между 1 юни 2003 г. и 31 декември 2009 г., поради което позоваването и на двете директиви е релевантно с оглед на действието им във времето, без обаче тази последователност от норми да има практическо значение в разглеждания случай предвид еднаквото им съдържание.

ВТОРО. *Международното право*

1. Международната конвенция за закрила на артистите изпълнители, продуцентите на звукозаписи и излъчващите организации, изготвена в Рим на 26 октомври 1961 г. (наричана по-нататък „Римската конвенция“), съдържа следните релевантни за спорния въпрос разпоредби:

Член 3, буква b)

„По смисъла на тази конвенция: [...] (b) „звукозапис“ означава всеки предназначен за изключително слухово възприемане запис на звуци, представляващи изпълнение, или на други звуци“.

Член 12

„Ако публикуван с търговска цел звукозапис или презапис на такъв звукозапис се използва пряко за излъчване или за публично съобщаване по друг начин, ползвателят заплаща само едно справедливо възнаграждение на артистите[...] изпълнители или на продуцентите на звукозаписите, или и на двете категории носители на права. При липса на споразумение между артистите[...] изпълнители и продуцентите на звукозаписи националните законодателства могат да определят условията за разпределянето на това възнаграждение“.

2. Испания ратифицира Римската конвенция с акт от 2 август 1991 г., който е публикуван в Boletín Oficial del Estado (испански официален вестник) на 14 ноември 1991 г. и влиза в сила за Испания на същата дата, и [ориг. 6] конвенцията съответно е в сила през периода, за който се иска обезщетение в главното производство. Значителен брой държави, които са ратифицирали или са се присъединили към Римската конвенция, са държави членки на Европейския съюз, но нито Европейският съюз, нито всички държави членки са страни по нея, поради което тя не е част от правния ред на Съюза, както посочва Съдът на Европейския съюз (наричан по-нататък „Съдът на ЕС“) в решението си от 15 март 2012 г. по дело C-135/10, в което все пак се приема, че посочената Римска конвенция „има непряко действие в Съюза“.

3. Договорът на Световната организация за интелектуална собственост (СОИС) за изпълненията и звукозаписите, одобрен в Женева на 20 декември 1996 г. (наричан по-нататък „Договорът на СОИС“), съдържа следните релевантни за спорния въпрос разпоредби:

Член 1, параграф 1

„Разпоредбите на този международен договор не отменят взаимните задължения на договарящите се страни по реда на Международната конвенция за [закрила] на [артистите] изпълнители[...], продуцентите на [звукозаписи] и [излъчващите] организации[...], подписана в Рим на 26 октомври 1961 г. (за краткост в текста по-долу Римска конвенция)“.

Член 2, буква б)

„Определения

За целите на този международен договор: [...]

б) „фонограма“ е записът на звука на [изпълнение] или на друг звук, или на възпроизведен звук със средства, различни от тези на кинематографията или аудиовизията“.

Член 15, параграфи 1 и 2

„Право на възнаграждение за разпространение в ефир и [публично съобщаване]

(1) Изпълнителите и продуцентите на фонограми притежават право на еднократно [справедливо] възнаграждение за пряко или непряко ползване на фонограми, публикувани [...] [с търговска цел за излъчване] или за целите на [публично съобщаване].

(2) Националните законодателства на договарящите се страни [могат] да съдържат разпоредби във връзка с еднократното [справедливо] възнаграждение, платимо от по[лзвателя] на изпълнителя или на продуцента на фонограма, или съвместно на изпълнителя и на продуцента на фонограма. В случай че отношенията между изпълнителя и продуцента на фонограми не [са уредени от] споразумение, договарящите се страни имат право [ориг. 7] да приемат законодателен акт, уреждащ [...] разпределението на сумата на еднократното [справедливо] възнаграждение между изпълнителя и продуцента на фонограми“.

4. Във връзка с член 2, буква б) от този договор е направено съгласувано заявление, което е прието от Дипломатическата конференция на 20 декември 1996 г. и което има следното съдържание:

„Определението на фонограма по член 2, буква б) не предполага, че правата върху фонограмите по някакъв начин могат да бъдат засегнати в случай на ползването им за кинематографични или аудиовизуални цели“.

5. Договорът на СОИС влиза в сила за Европейския съюз на 14 март 2010 г., както се съобщава в *Официален вестник на Европейския съюз* от 4 февруари 2010 г. Ратификационният акт на Испания освен това е публикуван в *Boletín Oficial del Estado* от 18 юни 2010 г., като в него се посочва, че договорът е влязъл в сила за Испания на посочената по-горе дата, а именно на 14 март 2010 г. Тъй като претендираното в главното производство обезщетение се отнася до публичното съобщаване, осъществено между 1 юни 2003 г. и 31 декември 2009 г., Договорът на СОИС не е бил в сила през този период.

6. Въпреки това в своите решения от 12 септември 2006 г., *Laserdisken ApS/Kulturministeriet* (C-479/04, EU:C:2006:549), и от 7 декември 2006 г., *Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE)/Rafael Hoteles. S.A.* (C-306/05, EU:C:2006:764), Съдът на ЕС взема предвид Договора на СОИС, макар същият да не е в сила за Европейския съюз, тъй като в съображение 15 от Директива 2001/29/ЕО се посочва, че тази директива „също има за цел

прилагането на някои от новите международни задължения“, съдържащи се във въпросния договор.

ТРЕТО. *Националното право*

1. През периода на осъществяване на публичното съобщаване, за което се иска обезщетение в главното производство, действа [...] Ley de Propiedad Intelectual (Закон за интелектуалната собственост, наричан по-нататък „TRLPI“). [...] за повече **[ориг. 8]** яснота ще бъде цитиран само текстът на правните норми след измененията [въведени със Закон 23/2006 от 7 юли 2006 г.].

2. Най-релевантните разпоредби са член 108, параграф 4 и член 116, параграф 2 от TRLPI. Първата от тях предвижда:

„Ако публикуван с търговска цел звукозапис или възпроизвеждане на такъв звукозапис се използва за какъвто и да е вид публично съобщаване, ползвателят заплаща еднократно справедливо възнаграждение на артистите изпълнители и продуцентите на звукозаписи, което те си поделят. Ако между тях няма съгласие, поделянето се извършва на равни части, [...]“.

3. Текстът на член 116, параграф 2 от TRLPI е същият [...].

4. Първата от посочените разпоредби се намира в дела, уреждащ правата на артистите изпълнители, а втората в дела относно правата на продуцентите на звукозаписи, което обяснява повтарянето на разпоредбата.

5. Член 114, параграф 1 от TRLPI гласи:

„Звукозапис“ означава всеки предназначен за изключително слухово възприемане запис на изпълнение на произведение или на други звуци“.

ЧЕТВЪРТО. *Релевантност на отправянето на преюдициално запитване до Съда на ЕС*

1. AGEDI и AIE възразяват срещу отправянето на преюдициално запитване. [...] [Те считат, че спорът] трябва да се разреши само чрез тълкуване на вътрешното право, тъй като Директиви 92/100 и 2006/115 са директиви, предвиждащи минимално равнище на закрила, и държавите членки могат да предвидят по-голяма закрила на уредените в тях права върху интелектуална собственост.

2. Първият довод не може да се приеме, тъй като предметът на преюдициалното запитване е именно предметът на касационната жалба, по която Tribunal **[ориг. 9]** Supremo (Върховен съд) трябва да се произнесе. За да може да го направи, трябва да бъдат разсеяни съмненията му относно тълкуването на приложимите норми от Директивата.

Всъщност според AGEDI и AIE не е ирелевантен въпросът, отправен до Съда на ЕС с оглед на произнасянето по касационната жалба, а е ирелевантно самото касационно обжалване, тъй като искът трябвало да бъде уважен изцяло, дори да се признае правотата на жалбоподателя, Atresmedia. Този подход не е правилен, но той следва да бъде разгледан при произнасянето по касационната жалба, а не в момента.

3. Що се отнася до втория довод, действително разпоредбата от директивите, за която се отнася преюдициалното запитване, въвежда минимални изисквания в смисъл, че „[д]ържавите членки могат да предвидят по-обширна закрила за носителите на права, сродни на авторското право, отколкото изискват разпоредбите, установени в настоящата директива по отношение на излъчването и публичното съобщаване“ (съображение 16 от Директива 2006/115). При транспонирането обаче на тези разпоредби от Директивата в член 108, параграф 4 и член 116, параграф 2 от TRLPI не е предоставена по-голяма закрила за носителите на сродни на авторското права, тъй като транспонирането се ограничава до пренасяне в националните разпоредби на предвиденото в член 8, параграф 2 от Директиви 92/100 и 2006/115, без да е направена никаква релевантна добавка.

ПЕТО. *Тълкувателни съмнения, оправдаващи отправянето на преюдициалното запитване.*

1. Въпросът, който е предмет на касационното производство, е свързан с преценката дали щом като публикуван с търговска цел звукозапис, съдържащ запис на изпълнение на музикално произведение, е „възпроизведен“ или „синхронизиран“ в аудиовизуален запис, съдържащ аудиовизуално произведение, то правото на артистите изпълнители и на продуцентите на звукозаписи да получат еднократното справедливо възнаграждение, предвидено в член 8, параграф 2 от посочените директиви, се изчерпва.

2. За преценката по този въпрос е необходимо да се изясни какво тълкуване следва да се даде на понятията „звукозапис“ и „възпроизвеждане на [публикуван с търговска цел] звукозапис“, съдържащи се в член 8, параграф 2 от Директиви 92/100 и 2006/115. В зависимост от тълкуването, което бъде дадено на тези понятия, ще се приеме, че публичното съобщаване на аудиовизуален запис **[ориг. 10]** — съдържащ аудиовизуално произведение, в което е синхронизиран или възпроизведен публикуван с търговска цел звукозапис — представлява публично съобщаване на звукозаписа или на негово възпроизвеждане и съответно ползвателят, извършващ това публично съобщаване, ще бъде задължен да заплати еднократно справедливо възнаграждение на артистите изпълнители на музикалното произведение от звукозаписа и на продуцентите на такива звукозаписи; или напротив, ще се приеме, че след като звукозаписът е синхронизиран или възпроизведен в аудиовизуалния запис, съдържащ

аудиовизуалното произведение, публичното съобщаване на този запис на аудиовизуалното произведение вече не представлява съобщаване на звукозаписа, нито на негово възпроизвеждане, като право на еднократно справедливо възнаграждение ще възникне само за носителите на права върху аудиовизуалния запис и аудиовизуалното произведение, тъй като възнаграждението за сродните права върху звукозаписа би било получено при разрешаването на възпроизвеждането или синхронизирането му в аудиовизуалното произведение.

3. [Съгласно] виждането на Atresmedia, след като веднъж е разрешено „синхронизирането“ на публикуван с търговска цел звукозапис в аудиовизуален запис, съдържащ аудиовизуално произведение, правото на справедливо възнаграждение, признато на артистите изпълнители и продуцентите на звукозаписи съгласно член 108, параграф 4 и член 116, параграф 2 от TRLPI (транспониращи член 8, параграф 2 от Директиви 92/100 и 2006/115), се изчерпва. За публичното съобщаване на аудиовизуалното произведение се дължало възнаграждение само на носителите на права върху аудиовизуалното произведение и върху съдържащия го аудиовизуален запис.

4. В подкрепа на тезата си Atresmedia посочва, че съгласно член 3, буква б) от Римската конвенция и съответната национална разпоредба, а именно член 114, параграф 1 от TRLPI, звукозаписът е „предназначен за изключително слухово възприемане запис“ и че в член 2, буква б) от Договора на СОИС от понятието за фонограма се изключва записът на звук, включен в произведение „на кинематографията или аудиовизията“. След „синхронизирането“ в аудиовизуалното произведение на изпълнението на музикалното произведение, съдържащо се в звукозаписа, се създавало отделно и независимо произведение от „синхронизираното“ музикално произведение, като не било налице просто **[ориг. 11]** „възпроизвеждане“ на звукозаписа. Синхронизирането водело до включване на музикалното произведение в по-висш творчески контекст, представляващ отделно произведение — аудиовизуалното произведение. Според Atresmedia при публично съобщаване на аудиовизуално произведение не се използва, нито се възпроизвежда звукозапис, а се използва отделно произведение, една от чиито части е запис на изпълнението на музикалното произведение, който е различен от записа на изпълнението в звукозаписа, тъй като на практика е налице различен носител. Поради това според Atresmedia с публичното съобщаване на аудиовизуално произведение не може да възникне право на възнаграждение в полза на продуцентите на звукозаписа и на артистите изпълнители на произведението от звукозаписа просто защото няма никакъв публично съобщен звукозапис.

5. От своя страна AGEDI и AIE твърдят, че „възпроизвеждането“ (термин, който предпочитат пред термина „синхронизиране“) на публикуван с търговска цел звукозапис в аудиовизуален запис предполага, че когато въпросният аудиовизуален запис (независимо дали служи за носител на

аудиовизуално произведение) е публично съобщен посредством излъчването му по телевизията, то е налице публично съобщаване на възпроизвеждането на звукозаписа; и с оглед на това публично съобщаване продуцентите на звукозаписи и музикалните изпълнители следва да се ползват в пълна степен от признатите в разпоредбите относно интелектуалната собственост права във връзка с посоченото използване на техните закриляни обекти, включително правото на еднократно справедливо възнаграждение по член 108, параграф 4 и член 116, параграф 2 от TRLPI, тъй като звукозаписът, който се възпроизвежда в какъвто и да е аудиовизуален запис, не загубва самостоятелността си поради въпросното включване.

6. Според AGEDI и AIE изискването, съдържащо се в член 3, буква b) от Римската конвенция и в член 114, параграф 1 от TRLPI — записът да бъде „предназначен за изключително слухово възприемане“, за да се разглежда като звукозапис — има за цел единствено да разясни, че саундтракът (всички звуци) в даден аудиовизуален запис не представлява звукозапис, а е част от аудиовизуалния запис. Това обаче не означавало, че когато публикуван с търговска цел звукозапис бъде включен в аудиовизуален запис, той престава да се счита за звукозапис и музикалните изпълнители и продуцентите на звукозаписи губят правото си на еднократно справедливо възнаграждение, тъй като аудиовизуалният [ориг. 12] запис съдържа образи и звук, които биха могли да се квалифицират като аудиовизуално произведение.

7. Тези организации твърдят, че „преобразуване“ може да има при „произведение“, а звукозаписът е носител, какъвто е и аудиовизуалният запис, в който е възпроизведен звукозаписът, поради което става въпрос за различно равнище от това на произведението, подлежащо на преобразуване. Според AGEDI и AIE плащането от страна на аудиовизуалния продуцент в полза на продуцента на звукозаписа (на когото в продуцентския договор артистите по принцип отстъпват правото си да разрешават възпроизвеждането на записа на изпълнението им) представлява възнаграждение за използването, състоящо се във възпроизвеждане на звукозаписа на нов носител — аудиовизуалния запис, понеже именно това представлява включването или синхронизирането на звукозаписа в аудиовизуалния запис, докато еднократното справедливо възнаграждение по член 108, параграф 4 и член 116, параграф 2 от TRLPI (и член 8, параграф 2 от Директиви 92/100 и 2006/115) е възнаграждение за различен вид използване, а именно за публичното съобщаване.

8. Накрая, AGEDI и AIE подчертават противоречивостта на тезата на Atresmedia, тъй като ако възпроизвеждането на звукозаписа се извърши в аудиовизуален запис, съдържащ аудиовизуално произведение, защото съдържанието му е с достатъчно висока степен на творчество, би било налице преобразуване на музикалното произведение, звукозаписът би изчезнал и биха се изчерпали правата на музикалните изпълнители и на продуцентите на звукозаписи по отношение на публичното съобщаване на

това аудиовизуално произведение. Ако обаче съдържанието на аудиовизуалния запис не е с висока степен на творчество и затова този запис не служи за носител на аудиовизуално произведение, то продължава да е налице звукозапис, чието публично съобщаване поражда право на еднократно справедливо възнаграждение за артистите изпълнители и за продуцентите на звукозаписи.

9. В доктрината също има противоположни виждания, които често съвпадат с интересите на различните засегнати кръгове (музикалните изпълнители и продуцентите на звукозаписи, от една страна, и аудиовизуалните продуценти и дружествата, осъществяващи публично съобщаване на аудиовизуални произведения, от друга). **[ориг. 13]**

10. Някои автори твърдят, че когато се възпроизвежда звукозапис в записа на аудиовизуално произведение, публичното съобщаване на последното предполага публично съобщаване на копие на възпроизведения или синхронизиран звукозапис. Според тази част от доктрината изискването звукозаписът да бъде запис, предназначен за изключително слухово възприемане, има за цел единствено да изключи от понятието за звукозапис тези хипотези, при които саундтракът на аудиовизуално произведение е записан специално за съответния филм и затова не съществува публикуван с търговска цел звукозапис, който да може да бъде възпроизведен или синхронизиран, като това не е пречка, когато музикалните произведения от този саундтрак се предлагат на пазара на носител, предназначен за изключително слухово възприемане, те да стават звукозапис. Това разбиране продължава да съществува след Договора на СОИС от 1996 г.

11. Напротив, според друга част от доктрината понятието за звукозапис като „предназначен за изключително слухово възприемане запис“ служи именно за изключване от това понятие на саундтрака на аудиовизуално произведение, включително когато в последното е възпроизведен или синхронизиран публикуван с търговска цел звукозапис, така че когато аудиовизуалното произведение се съобщава публично, не е налице публично съобщаване на звукозаписа и ползвателят няма задължение за заплащане на справедливото възнаграждение, предвидено в член 8, параграф 2 от Директиви 92/100 и 2006/115.

12. В практиката на съдилищата на държавите извън Европейския съюз се срещат противоположни разрешения. В свое решение от 20 май 1998 г. по дело *Phonographic Performance Co of Australia Ltd v Federation of Australian Commercial Television Stations* (S95/1997) High Court of Australia (Върховен съд на Австралия) приема, че макар саундтракът (*sound track*) да не представлява звукозапис (*sound record*), това не означава, че включването на звукозапис в саундтрака води до изчезване на първия; следователно публичното съобщаване на аудиовизуалното произведение предполага използване на звукозаписа и затова в полза на продуцента на звукозаписа и на музикалните изпълнители се поражда право на възнаграждение за

публичното съобщаване. В противоположен смисъл се произнася Supreme Court of Canada (Върховен съд на Канада) в решението си от 12 юли 2012 г. по дело *Sound v. Motion Picture Theatre Associations of Canada*. [ориг. 14]

13. По изложените съображения и независимо от евентуално формираното мнение на запитващата юрисдикция, тълкуването на посочените по-горе норми от правото на Съюза обективно поражда съмнения, които налагат Съдът на ЕС да даде еднакво тълкуване за цялата територия на Съюза, и това оправдава отправянето на преюдициално запитване.

ДИСПОЗИТИВ

[TRIBUNAL SUPREMO (Върховен съд)] отправя [...] до Съда на Европейския съюз следните [...] преюдициални въпроси:

1. Обхваща ли понятието „възпроизвеждане на [публикуван с търговска цел] звукозапис“ в член 8, параграф 2 от Директиви 92/100 и 2006/115, възпроизвеждането на публикуван с търговска цел звукозапис в аудиовизуален запис, съдържащ аудиовизуално произведение?

2. При утвърдителен отговор на предходния въпрос, дължи ли се заплащане на еднократното справедливо възнаграждение, предвидено в член 8, параграф 2 от тези директиви, от страна на субект, който извършва телевизионно радиоразпръскване и който за всякакъв вид публично съобщаване използва аудиовизуален запис, съдържащ кинематографично или аудиовизуално произведение, в което е възпроизведен публикуван с търговска цел звукозапис?

[...] [ориг. 15]

[...] [ориг. 16] [процесуални формалности]